

Αἰὲν Ἀριστεύειν

● Του Μακάριου Παπαχριστοφόρου

Θεολόγου-Διευθυντή Ιδιωτικής Σχολής Terra Santa Λευκωσίας

ταν απόγευμα. Ὁρα για ἕνα Νῆς ἢ ἕνα ζεστό σνάκ. Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ξεκούραση, μετὰ τὸν κάματο τοῦ πρωῒνου. Κάθισε στὴν βελούδινη πολυθρόνα. Ἄθελά του βυθίστηκε στὶς σκέψεις του. Στὸ πρόσωπό του φάνηκε καθαρὰ ἕνα συνοφρῶμα. Μία κατῆφεια ζωγραφίστηκε στὸ μέτωπό του. Στὰ σίγουρα κάτι τὸν ἀπασχολεῖ. Κἀτι ἀπρόσκλητο ἦρθε καὶ θρονιάστηκε στὸ μυαλό του. Θὲς ἢ κούραση τοῦ ὀκτώωρου τὸ πρωῒνο στὸ σχολεῖο, θὲς οἱ ἐπιχειρήματα ἐξετάσεις τῶν G.C.E. στὰ Μαθηματικά S1 καὶ S2 καὶ τὸ I.G.C.S.E. τῶν Ἀγγλικῶν, τὸν γέμισαν ἀκεφιά. Οἱ ἐξετάσεις τῶν Ἰταλικῶν PLIDA βρίσκονται σὲ καλὸ δρόμο γιὰ τοῦτο καὶ δὲν ἀνησυχεῖ.

Ἄπλωσε τὸ χέρι του, χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ τὸ καταλάβει, καὶ ἄνοιξε τὸ ραδιόφωνο ποὺ ἦταν δίπλα του, στὸ μικρὸ στρογγυλὸ τραπεζάκι ποὺ τὸ στόλιζε ἕνα βάζο μὲ ὀλόφρεσκα χρυσάνθεμα. Γρήγορα ὅμως τὸ ἐκλείσει, γιατί δὲν εἶχε κάτι νὰ τοῦ ἀλλάξει τὴ διάθεση. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα εἶχε καὶ τὸ ζάπινκ στὴν ψηφιακὴ τηλεόραση. Τὸ σερφάρισμα στὸ διὰδίκτυο τὸν ἄφηνε ἀδιάφορο.

Μόλις ἀποδεσμεύτηκε ἀπὸ τὴ σύγχρονη τεχνολογία, ὁ νοῦς καθάρισε. Θυμῆθηκε τὸ κείμενο τῶν Νέων Ἑλληνικῶν ποὺ τοὺς ἀνέλυσε μὲ περισσὴ καθαρότητα σκέψης καὶ πολὺ εὐστοχα ἢ καθηγήτρια χθὲς στὴν τάξη. Ἦταν ἕνα κείμενο τοῦ Χριστοῦ Μαλεβίτη.

«Ζοῦμε, ἔλεγε, στὴν ἐποχὴ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ λόγου. Τοῦ κενοῦ λόγου, τοῦ ἄρριζου, τοῦ ἄσκειπτου, τοῦ περιττοῦ, τοῦ ἐφήμερου, τοῦ θνησιγενοῦς. Κατεκλύσθη ἡ γῆ ἀπὸ τὸ ἐντυπο χαρτί καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὰ μανιασμένα κύματα τῶν ἐρτζιανῶν μνηυμάτων. Ἀπὸ ἀκατάσχετη λογοκοπία. Καὶ ἔτσι, λησμονήθηκε παντελῶς, πῶς ὁ λόγος εἶναι τὸ ἀκριβὸ ἄνθος τῆς σιωπῆς. Πῶς ὁ λόγος εἶναι ἡ φανέρωση τῆς προαιωνίας νοσταλγίας τοῦ ἀπόλυτου. Ὁ σταλαγμὸς μύρου ποὺ πέφτει στὸ τάσι τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀφυστνίζει πρὸς τὸ μέγα ζυσηνημό. Ὁ λόγος ἀνῆκει στὸ χρόνο, ἢ σιωπῆ στὴν αἰωνιότητα».

Τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε. Αὐτὸ εἶναι. Ἔχει δίκαιο ὁ δοκιμογράφος. Τὸ γέμισμα τῆς ψυχῆς, ἡ εὐδιαθεσία, ἡ ὄρεξη γιὰ δράση καὶ δημιουργία, δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ τί σου σερβίρει ἢ πρόχειρη καὶ ρηχὴ παραφιλολογία, ἢ τὰ M.M.E. μὲ τὰ ἀνούσια Ἑλληνικά ἢ καὶ

Ενατενίσεις

ξένα σίριαλ, ποὺ σοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωση πῶς τὰ πῆραν ἀπὸ κάποια δημοπρασία ἢ τὰ πέτυχαν στὶς ἐκπτώσεις, οὔτε, βέβαια, καὶ ἡ ποιότητα τῶν φαγητῶν ποὺ προσφέρονται ἀπὸ τὰ Friday's, τὰ Goodys, τὰ Macdonals, ἢ τὰ Fast Food.

Ἡ ζωὴ θέλει χρῶμα. Δουλειά. Δράση. Νόημα. Ὅραμα. Φαντασία καὶ ὑπευθυνότητα. Πρέπει νὰ κινεῖται στὰ δικά της ὄρια, καὶ σὲ εὐκρατο κλίμα. Ἐξ ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἀνθοβολεῖ. Τὸ ψάρι δὲν ζεῖ στὴ στεριά, οὔτε καὶ ὁ ἀνθὸς στὴν ἀμμουδιά. Ἡ ζωὴ μεγαλοργεῖ, ὅταν κινεῖται ἀνάμεσα στὸ ἀριστεύειν καὶ στὸ μεγαλοργεῖν. Ἐδῶ οἱ ἐκπτώσεις δὲν ἐπιτρέπονται. Διὰ νόμου ἀπαγορεύονται.

Τώρα ποὺ εἶπα «τὸ ἀριστεύειν», θυμῆκα τὸν Ὅμηρο. Ἐκεῖνος τὸ εἶπε: «Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχο ἔμμεναι ἄλλων». Τὸ ξέρω, τὸ μάθαμε στὴν Ἰλιάδα. Ἄνοιξα τὸν Μπαμπινιώτη γιὰ νὰ μὲ βοηθήσει νὰ καταλάβω σωστὰ τὸ νόημα του. Εἶναι βλέπετε στὴν

Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γλώσσα ποὺ εἶναι ἀκατανόητη γιὰ μένα. Τὸ ἐκπαιδευτικὸ μας σύστημα ἀποφάσισε, χωρὶς ἐμᾶς, νὰ μᾶς στερήσει αὐτὴ τὴ γνώση. Ἄς εἶναι. Εὐτυχῶς ποὺ ἔχουμε καὶ τὸν Μπαμπινιώτη. Διαβάζω ἀπὸ ἐκεῖ τὴ μετάφραση. «Πάντα πρέπει νὰ ἀριστεύεις καὶ νὰ ὑπερέχεις, νὰ διακρίνεσαι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους». Αὐτὴ ἡ προτροπὴ ἦταν ἡ παραγγελιὰ τοῦ Ἰππόλοχου στὸ γιὸ του Γλαῦκο. Στόχος του ἦταν νὰ τοῦ ἐμπνεύσει τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν μεγαλοψυχία.

Ἡ ψυχὴ του ἠρέμισε. Τὸ πρόσωπό του πῆρε τὸ φωτεινὸ χρῶμα τῆς αἰσιοδοξίας. Ἡ ἀπόφαση πάρθηκε. Θὰ ἀνέβω στὸ Ἔβερεστ. Τὸ θέλω, τὸ μπορῶ. Θὰ τὸ κατακτήσω. Ἐκεῖ εἶναι ἡ θέση μου.

Ἡ ψυχὴ του ἠρέμισε. Τὸ πρόσωπό του πῆρε τὸ φωτεινὸ χρῶμα τῆς αἰσιοδοξίας. Ἡ ἀπόφαση πάρθηκε. Θὰ ἀνέβω στὸ Ἔβερεστ. Τὸ θέλω, τὸ μπορῶ. Θὰ τὸ κατακτήσω. Ἐκεῖ εἶναι ἡ θέση μου.

Νὰ, τώρα τὸ θυμῆκα. Διάβασα τὶς προάλλες στὸ ἡμερολόγιο ποὺ ἔχω στὸ γραφεῖο μου μία πολὺ καλὴ σκέψη ποὺ πάει γάντι μὲ τὴν περίπτωση. «Δὲν μποροῦμε ἀσφαλῶς νὰ στρέψουμε τὴν πνοὴ τοῦ ἀνέμου στὴν κατεύθυνση ποὺ ἐμεῖς θέλουμε. Αὐτὸς ὑπακούει στὶς προσταγὰς τοῦ Αἰόλου, ποτε στὴ δική μας θέληση. Μποροῦμε ὅμως νὰ κάνουμε κάτι ἄλλο. Νὰ ρυθμίσουμε τὰ πανὰ τοῦ ἱστοφόρου μας γιὰ νὰ γίνει ὁ ἀνεμὸς οὐριὸς καὶ νὰ φτάσουμε στὰ σίγουρα στὸ ἀπάνεμο λιμάνι τῶν προσδοκιῶν μας.

Ὅλοι μποροῦμε νὰ τὸ κάνουμε αὐτὸ. Τὸ πρόβλημα ἐδῶ εἶναι ἄλλο. Τὸ θέλουμε; ■